OD NAŠICH PŘÁTEL

GRACEVILLE, Mont., 4. ledna 1912. — Ctěná redakce Pokroku Západu! Osměluji se též napsat pár řádek do milého nám Pokroku Západu, který jest nám každým týdnem jako dobrým přítelem; nevím však, zdali se i s mým dopisem neoctnu v onom bezedném koši, jak se někdy stává. Protož ale ct. redakci žádám, by můj první dopis otiskla, bych měl po druhé více chuti do psaní. Co se týče počasí, to jsme měli stále krásné až do 3. ledna (včera). — Sníh krásně padal, ale již každý toužebně čekal, neb bylo již sucho a pšenice již potřebovaly vláhy, tak též ty, co byly pozdě seté jsou teď pod tou pokrývkou jistější, neb bylo mnoho oseté, tak že některá ani nesešla. Co se týče nás, my jsme zde celé tři měsíce; nám se zde dosti líbí, neb jest zde dobrá krajina a stálejší počasí, nežli v Nebrasce, kdež jsem prožil skoro 20 roky. Zde jsem zabral domovinu v červnu a jelikož se mi zde vše zamlouvalo, odhodlal jsem se vše prodat i kornu na poli, které bohužel letos mnoho nebylo, a prvního dne v měsíci říjnu jsme vyjeli z Tobias a 5. jsme byli na místě zde. Pozemek, který jsem zabral, jest v okr. Chouteau, as 4 míle západně od řeky Missouri, kde jest hojnost uhlí a lehko k dobývání, neb jest místy jen dva střevíce pod povrchem země, tak že o palivo není nouze. Co se týče Čechů, jest nás zde asi 16 i s bečláky co máme zde zabráno, neb zdejší krajané říkají, Češi přijdou vždy až naposled a jest to vskutku pravda. Jest dosti krajanů, kteří bídně živoří po léta na rentu, aniž dbají, by své rodině založili vlastní domov. Rád pročítám zprávy ze všech končin Ameriky, ale doposud jsem nečetl od mého krajana dopis. Též jsem se musel zasmát tomu povedenému kousku, jak ten p. P. si ty vlastní jaternice vzal. Podobný kousek jsme též i my provedli, ovšem jest tomu již přes třicet roků, ale já si vše pamatuji, jako by to dnes bylo; v rodné obci naší, v Třtici, okr. Nové Strašecí, bylo též několik povedených občanů, kteří vždy byli při dobrém humoru a kde se dalo co provést pro švandu také provedli. Byli to p. J. Posledník, obchodník smíšeným zbožím, A. Tvrz, nyní ve Wilber, okr. Saline, Neb., A. Hamous, farmář od Tobias a Jos. Petráček, farmář na potoce "Swan", poblíže Wilber (ale již jest několik roků mrtev); poslední byl A. Hes, furverkář ve Třtici, který byl původcem celé této myšlénky a tu jsme měli poradu, co bysme měli mít každý za úkol. A. Hes míval "kozla" a tak sobě vymyslil, že budeme dělat kozlovi křtiny. Jelikož to bylo již pozdě na zimu a síce kolem sv. Martina., tak bylo času dost a dlouhé večery a tu se dá leccos vyvésti. Hes povídá: Já s Tvrzem půjdem k Petráčkovi a tam vezmem husu, pak přijdem k vám. Až já půjdu do světnice, ty se vytrať, venku bude čekat Tvrz s pytlem (měli jsme totiž krásné "cucáky" pod prasnicí) pomocí tvého bratra Antonína a Tvrze jedno chyťte, ale dejte pozor, byste nebyli prozrazeni! Mezi tím, co byl Hes ve světnici zvát mého otce na křtiny a též jej požádat o trochu suchých švestek na salát, chytli jsme prasátko tak tiše, že se ani neozvalo, hodili je Tvrzovi do pytle a ten pelášil přes zahrady, by nikoho nepotkal. — Šťastně se nám to vydařilo, my s bratrem pak jsme zase vešli do světnice, tak že Hes měl příležitost opět se poroučet. Za ním pak v krátkosti i my jsme se zase vytratili, neb jsme měli ještě dosti práce. Vypomoci při paření podsvinčátka, by bylo brzy na pekáči. Jos. Posledník zase dal vše koření a co bylo potřeba z jeho obchodu, A. Hamous že prý dá zase pivo a tak každý s něčím přispěl na ty křtiny. As kolem osmé hodiny večer se počali naši hosté scházet a tak nežli se všichni dostavili, bylo skoro vše hotové (neb toho času byla ještě paní Tvrzová dosti mladá a čiperná kuchařka a též měla ráda žert). Když bylo vše vařeno a pečeno, p. Tvrz přišel k mému otci, by šel rozřezat husu a prasátko, neb on uměl vše dobře rozdělat; tu při pohledu na toho cucáčka, pravil: Já mám také asi takové cucáčky pod prasnicí jako jest tuto. Mylem bychom se byli prozradili smíchem. Avšak Hes nedal na to dojít. Hned měl zase nějaký šprým, tak že můj otec to ani nezpozoroval, tak se vše dobře podařilo. Křtiny jsme odbyli při dobré náladě. Druhého dne můj otec, jako obyčejně, šel počítat a podívat se na cucáčky a jakoliv počítal, nemohl se dopočítati. Přišel a povídá: Ti cucáci nejsou všichni, pojď, podíváme se, zdali není některé zalehlé. Já jsem šel, ale myslel jsem si, toť se ví, že je zalehli, hned včera večer, ale neřekl jsem nic, jen tak jsem ledabyle přehrabával slámu, bych nepřišel v podezření, a tak to odnesla prasnice sama. Musila jej asi sežrat, povídá otec a tak na tom zůstalo. Po nějakém čase se to přec dozvěděl, ale na mne a bratra se to přec nevyzradilo. — Musím již ukončit tu moji škrábaninu. S tímto končím svůj dopis s přáním veselého Nového roku všem ct. čtenářům tohoto listu a s přátelským pozdravem zůstávám

Václav Hendrych.

OMAHA, Neb. — Ctěná redakce! Žádám o laskavé uveřejnění těchto několika řádků, o nichž jsem přesvědčen, že budou čtenářům Vašim jen ku prospěchu. Bylo to asi na začátku listopadu minulého roku, když pocítil jsem, že něco není v pořádku s mým žaludkem. Nevěnoval jsem tomu mnoho pozornosti, neb jsem se domýšlel, že je to obyčejná sazečská nemoc, která se při našem zaměstnání čas od času objevuje a má svůj původ v dýchání výparů z olova a jiných podobných předmětů při novinaření používaných, a řídil jsem se obvyklou svou zásadou, "samo přišlo, samo odejde," i tentokráte. Však bolesti trvaly déle než obyčejně a proto začal jsem zkoušet různé prostředky, které však žádoucího ulehčení nepřinášely. Čtvrtého dne potkám jednoho svého přítele, který vida, jak se sladko-kysele na svět usmívám, ptal se po příčině a když ji zvěděl, povídá: "Obstarej si "Alpu" a ta tě napraví." Jelikož mne však znal, že mi to vezme dlouho, než se v takovém případu rozkývám, povídá dále: "Víš co, já mám doma balíček, který teď nepotřebuji, já ti ho večer přinesu." Ujednáno, vykonáno, a skutečně "Alpa" po dvojím užití spravila můj žaludek, sladko-kyselý výraz z obličeje zmizel a já žehnal příteli za jeho pomoc. A od té doby mám se žaludkem pokoj. Proto odporučuji všem trpícím, by se obrátili na The 'Orion,' Box 597, Omaha, Neb., a objednali si "Alpu" na zkoušku a jsem přesvědčen, že nebudou litovati, tak jako já nelitoval. S pozdravem

K. Špalek.

BEE, Nebr. — Ctěná redakce! Dnes, t. j. 3. prosince, přehlížeje sloupce Venkova, přišel jsem k Ep. k lid. dob. vůle na str. 6., kde úvaha o stavu věcí na Balkáně vyrazila mi list z ruky a vtisknula péro. "Šumí Marice okrvavená . . ." Jako při začátku války, tak i při zprávách o porážce Turků, myšlénka jedna kalila a kalí radost mou, t. j., šumí-li Marica okrvavená naposledy, aneb opět-li, třeba miliony národního jmění jihoslovanských států a tisíce životů lidských bude obětováno nadarmo. Ctěná redakce dovolí, abych tuto svou obavu trochu šířeji objasnil. My Čechové (Čechoslované) až příliš víme, jak předkům našim bylo zápasiti o samostatnost a dále, že jakmile v čele národa objevil se muž, který chtěl, aby Slované západní mohli se ubrániti lehce ohru Němectva, tu pod malicherným záminkami pomáhali císařové němečtí komukoliv, jen aby záměry jeho se neuskutečnily a byla to ponejvíce nesvornost, která předky naše hubila a i nás do dnes hubí. Tak víme, že Samo zvolen byv r. 627 za krále od Čechův, založil velikou říši západo-slovanskou, která žel bohu na škodu všech jim spojených kmenů slovanských po jeho smrti se rozpadla. A co čteme v dějinách, sotva že jeho práce byla korunována zdarem, když padlaní jeho z vlády jeho se radovali! Starý závistník a vrah rodu slovanského nespal, ihned vysláno poselstvo od císaře německého Dagoberta, že Němcům v zemích Sama poslouchajících se křivda děje atd. Z čehož r. 630 byla válka, která skončila vítězstvím Samovým u Domažlic (Tugostagradu dle tehdejšího německého kronikáře Fedegara). Dějiny letí dál. Na rozvalinách říše Samovy v druhé polovici devátého století vyrůstá říše nová. Vůdčím nebo-li hlavním městem jejím jest Velehrad na Moravě, vládcem Svatopluk, král Velkomoravský. Není nic tak veliká jako byla Samova, ale dosti silná, aby ubránila se vrahu slovanskému. Co krve v mnohých bojích vítězných bylo prolito jedině sám bůh ví a když všecka námaha nepřátel zůstávala marna, moudrostí Svatoplukovou spojené Slovany nebylo možno přemoci, tu císař německý, jehož předchůdce r. 630 ve své pýše nechtěl co katolík s pohany žíti v pokoji, povolal na pomoc Maďary, divoký národ pohanský, který po smrti Svatoplukově v Uhrách se usadiv r. 907 za nesvorných synů v strašné bitvě u Břetislavy (Prešpurka) v dnešních Uhrách, v níž všichni tři synové Svatoplukovi padli, říši Velkomoravskou vyvrátil. Morava se Slovenskem a dnešní Dolní Rakousy, jakož i západní Uhry ocitly se pod vládou Maďarů a císař německý Jindřich I., řečený Ptáčník, když sobě podmanil Obodrity, Lutice, Ratary a jiné slovanské kmeny polabské s velikým vojskem vrazil do Čech, aby i jejich samostatnosti konec učinil, které ale státnickou moudrostí sv. Václava od jařma německého uchráněny a za bratra jeho Boleslava I. Ukrutného a syna jeho Boleslava II. Pobožného říše Svatoplukova vzkříšena až na malé výminky s vládou na Vyšehradě, která opět pro nesvornost synů Boleslava II. roztříštěna a pak na dobro od synovce jeho, (syna sestry jeho) Boleslava Chrabrého, vládce polského opanována. Tento moudrý vládce opanovav Čechy, chtěl založiti velkou říši česko-polskou se sídlem v Praze. K tomu cíli vymohl sobě, aby země jeho v politických a církevních věcech byla neodvislá na papeži, titul krále a povýšení biskupství pražského na arcibiskupství, jen že sotva byl arcibiskupem jmenován Radim, Slavníkovec, bratr sv. Vojtěcha, přičiněním opět německého císaře učiněn konec vládě jeho v Čechách a tak naděje jeho zmařeny. Při dobytí Prahy zabit jest Soběbor, nejstarší Slavníkovec, který uniknuv zavraždění na Libici, vstoupil do služeb krále polského a byl místodržitelem českým a nejmladší Radim prchl po dobytí Prahy do Hnězdna, čímž zmizelo i arcibiskupství pražské. Po smrti Boleslava Chrabrého na trůně českém seděl Břetislav I., syn Oldřicha a Boženy, v jehož hlavě vznikl plán téměř řečeno Boleslava Chrabrého. I on chtěl založiti velkou samostatnou říši slovanskou i vraziv do Polska opanoval je, ale ještě vítězná armáda jeho byla v Polsku, již odvěký vrah rodu slovanského opět chřestí pod záminkou ochrany královny polské zbraní. Rychlí poslové ukrotili sic hněv papeže, ale císař německý nebéře ohled na nic. Komu nezachvěje se srdce, obzvlášť Vám, matky slovanské, když čtete, že Břetislav na udržení míru a znamení, že jako s papežem dobře se srovnal i s ním dobře vypořádati se chce, císaři prvorozeného, asi 6-letého synka svého v zástavu poslal. Vše marno. Císař sbírá vojsko a průsmykem Všerubským (Domažlickým) vráží do Čech. Pospíchající Břetislav zastihuje ho u Brodku v místech, kde kostelíček sv. Václava stojí a tu po dvoudenní bitvě ve dnech 22. a 23. srpna r. 1040 po hrozné námaze vojsk jeho vítězí Achilles český nad ohromným vojskem německým. Než marná námaha jeho. Zrazen byv rok na to německým poustevníkem Vintířem a županem Bílinským Prkošem, musil odříci se Polska a naděje jeho i mnohých vlastenců zmařena. Každý rozuměj po obaukrát dvěma proudy valili se Němci do Čech, chtíce se u Prahy sejíti. Mnoho, mnoho je toho, co je i zárys krále Přemysla II., nic než boj o rozbití moci české. Nechci rozepisovati se o něm, neb již co školák vícekráte místo ono v dějinách českých jsem oplakal a kdykoliv místo ono čtu, oko mé se zarosí. A co je vpád císaře Albrechta za Václava II., tohoto královského sirotka a výborného vladaře, jehož sláva byla tak veliká, že ho Poláci povolali na trůn a koruna uherská po vymření rodu Arpádova mu podávana? Nic jiného, než pokus o zničení veliké říše Václavovi. Bylíť skutečně tři koruny pod žezlem jeho a zajisté nebýti brzké smrti Václavovi, nebylo by se moc krásně Albrechtovi vedlo. Myslím, že už toho dost. Čechy r. 1526 po smrti Ludvíka Jagaillovce dobrovolnou volbou, v níž hlavně okamžitý zisk mnohých šlechticů (Frtdinandovy peníze), kteří lásku k vlasti a národu ztratili, hrál roli nemalou, což mně dosvědčí i článek jisté paní z Brna v létě ve Venkovu uveřejněný a jíž na otázku její, zdali té, která jim nad dvěma mocnými národy k vládě dopomohla, ve Vídni vzpomínají, pravím, že nikoliv, sic by vládli spravedlivěji pro Slovany, jichž velká síla v jejich říši je, přešly pod vládu německého rodu Habsburského. Ludvík, jak známo, král český a uherský, padl v boji u Moháče, vlastně na útěku ze ztracené bitvy proti Turkům. Pohlédne-li kdo na mapu Evropy, řekne: Jak až do Uher najednou se dostali? Nepořádky v císařství byzantinckém (řeckém) pomohly jim, že dostali se do Evropy přes průliv Dardanelský a byl to veliký císař srbský car Dušan, jenž se rozhněvav na nepořádky ty, mínil dobýti Cařihrad a jemuž roku 1355 současník jeho český král a císař německý Karel IV., Slovan uvědomělý, zaslal list, velice že by ho úspěch jeho slovanského přítele těšil atd., když by totiž dobyl Cařihrad na Řecích a Turky z Evropy vyhnal. Skutečně sebral vojsko, ale smrt jeho při tažení k Cařihradu práci mu zkazila a vojsko jeho se rozešlo, což na Srbech a ostatních Slovanech strašně se vymstilo. R. 1389 15. června došlo k rozhodné bitvě o osudu císařství srbského a tu po skutku nejčernějším, jaký kde v dějinách uvidíme (car Lazar zražen vlastním zetěm Vukem Brankovičem, kterýž úlisně v přízeň carovu se dostal, očerniv u něj carova bratrance Miloše Obiliče, stal se velitelem zálohy srbské, kterouž on na stranu tureckou zavedl) car Lazar poražen a hrdinně bojuje, nařídil ústup a po nešťastném pádu do příkopa zajat a na rozkaz sultána Milošem Obiličem probodeného, utraceni společně, při čemž car velmi pozdě poznal, kdo věren a kdo nevěrný. — (Přípitek jeho v předvečer bitvy na Kosovu poli, když Vuk Brankovič mu namluvil, že Miloš jej hodlá zraditi nazejtří v bitvě co velitel zálohy: "Zdráv buď Miloši, dnes věrný a zítra nevěrný.") A od onoho osudného dne, jak Venkov praví, kdy s carem Lazarem padla svoboda Slovanů na Balkáně atd., čas od času všecky pokusy marny vyprostiti se z nevypsatelného jařma tureckého. — Přichází r. 1876, na takřka celém poloostrově balkánském vysoko šlehají plameny vzpoury, než i tu zdá se, že marná všecka námaha. Na kopytech koňských Turci chtějí roznésti vzbouřence, když v neutěšených poměrech nastává r. 1877. Veliká říše slovanská na severu, která právě před sto léty, totiž r. 1812 pomáhajíc Srbům vybaviti se z ujařmení, byla napadena Napoleonem a právě asi těchto dní slaví stoletou památku vítězství svého nad světoborcem, přikládá ruku k dílu. Na rozkaz cara Alexandra II., jemuž Bulhaři ne neprávem dali jméno Osvoboditel, statisíce Rusů na třech stranách na Balkáně, na Černém moři a na Kavkazu v Asii napadá Turka. Hrdinové Skobelov, Gurko, Melikov a jiní připravují mu porážku za porážkou, všichni Slované jásají, když r. 1878 uzavřen mír, řečený sv. štěpánský, před branami Cařihradu, dle něhož celý Balkán je svobodný. Ale běda. Bratr Rus, pospíšiv na pomoc bratřím na Balkáně, zapomněl na vlastní bezpečnost, doma neměl pohotově armádu k obraně, což dobře vycítil německý kancléř Bismark, aneb abych opakoval slova Palackého: "Ale starý závistník a vrah rodu slovanského nespal." Rychle svolal konferenci do Berlína, na níž usneseno, vlastně Bismark svůj rozum vrazil celé Evropě, že Bulharsko bude poplatným Turecku atd., a ostatní část poloostrova připadla zpět úplně Turecku a Rusku odejmuta moc i ustanovenou náhradu válečnou vymáhati. Tak tisíce životů lidských a miliony národního jmění Rusko obětovalo nadarmo. Dle toho, co jsem uvedl a dle nynějšího stavu věcí v Evropě, myslím, že obava má je opodstatněna, ale proto dejž bůh, ať šumí etos Marica okrvavena již naposledy. I já volám ne jako vůdce zálohy krále Přemysla II., v boji na Moravském poli: "Zachraň se, kdo můžeš, bitva je ztracena," ale: Pomoz kdo můžeš, ať bída je ztracena. Bratří a sestry Čecho-slované, kdo toto čísti budete, odlož každý všelikou nesnášenlivost, nevytýkej jeden druhému, ty jsi katolík, svobodomyslný, evangelík atd., ale každý svorně přilož ruce k dílu a pomoz! Pomoz hned a dílo korunováno bude zdarem, tak jako když r. 1410 řád německých křižáků podnikl tažení proti Polsce, tu svorně Poláci, Litvíni, Čechové, Moravané a Slezáci bojující v bitvě u Greenvaldu (Tannenberga) obdrželi vítězství. 40,000 rytířů řádu německých křižáků i s velmistrem zůstalo na bojišti. I já volám a přál bych si míti hlas obra, volám to samé, co Just. A. Man. Pamatujte, že svoboda národa jednoho jest záštitou svobody národů všech (a věru ne nemístná je další věta jeho, jež jako výstraha zní) a my nevíme dne ani hodiny, kdy náš český národ ucítí opět ostří nože odvěkých nepřátel Slovanstva na svém hrdle. Již Palacký jakoby v prorockém zanícení napsal, že vypukne veliký boj mezi Slovanstvem a Germánstvem, Slovan že boj sice nevyvolá, ale Germán až bude míti za to, že je dosti silný. A hle, není tomu ještě 50 let co Palacký mrtev a letos v září četl jsem v jednom zdejším časopise: "Německo a budoucí válka," zní nadpis knihy, kterou vydal pruský generál jízdy v příkaznosti, šlechtic Bernhardi. Ve které mluví o válce Německa a Rakousko-Uherska proti Anglii, Francii, Rusku, Srbsku a Černé Hoře. (To jest ještě více než Palacký očekával. Má poznámka.) Dále píše, kromě jiného, bude to válka celé Evropy všech proti všem a půjde se v ní na život a na smrt. A na konec vyzývá všechny Němce, aby v čas se na ni chystali. I já vyzývám proti němu všechny Slovany, aby chystali se na ni, začátek krásný můžem udělati hned peněžitou podporou bratří balkánských a stane-li se tužba jejich skutkem, z hrobu opět-li povstane velká slovanská říše na Balkáně, tož věřte, že našim česko-slovanským bratřím v Rak.Uhersku to nejméně na škodu bude! Co by mohli očekávat, kdyby Německo v boji, o kterém onen pruský jenerál píše, zvítězilo, naši slov. bratří na prvním místě v Rak. Uher.? Zkrátka řečeno: Stihl by je osud Polabanů. Chtěl jsem skončiti, právě je půlnoc, když zrak můj opět padá na Venkov a znova vidím: Statisíce slovanských mužů atd., a znovu připomínám si, co na str. 3. o staré ženě srbské jsem četl. Ona obětovala všecky syny své, které s bolestí vychovala, s důvěrou, že aspoň jeden se vrátí a tu obraz z dějin českých v mysli se mi vynořuje, jenž tomuto se podobá. Udatnost, kterou dnes bez rozdílu stáří jeví Jiho-slované, mnohdykráte osvědčili naši předkové. Tak r. 1126 18. února, když za knížete zvolen Soběslav I., syn Vratislava II., vnuk Břetislavův. Nově zvolený císař mermomocí chce udělati knížetem Ottu Olomouckého, jenž má příjmí Černý a když Soběslav podvoliti se nechce soudu jeho, marny všechny krásné řeči. Císař chce boj asi, aby hned na začátku vlády se něčím proslavil. A tu jak kronikář praví: Hluboký sníh ležel v horách českých a kruté mrazy panovaly, ale ani hluboký sníh a kruté mrazy nemohly ochladiti velikou zlost německého císaře. Soběslav vida, že po odpovědi jeho z r. 1125 válka je nevyhnutelna, předložil soud svůj s císařem svému lidu. Od hradu k hradu, od osady k osadě, cesta jeho po zemi všady vyložiti nechává, co se stalo. Mnohá slza upadla starcům věkem sešlým a pěst malomocně se zaťala, ale tím horlivěji vybývají do boje syny a vnuky a hlavní praporečník je sám starý šedivý knížecí kaplan Vít, jehož stará, mohutná prsa hlasem téměř hromovým povzbuzují k boji. Jako dnes Jiho-slované, tehdáž Čechové bojovali proti obrovské přesile a císař konečně se zbytkem vojska svého po marném pokuse prosekati si cestu domů a vida, že zahyne, nevzdá-li se, prosil za mír. A jako tehdy vítězný Soběslav ukázal se při uzavírání míru státníkem znamenitým, i já přeji výborného státníka státům balkánským, aby zdařilo se mu mír uzavříti, tak aby o těžce dobyté ovoce své oloupeni nebyli, jako se stalo r. 1878 a proto volám: Na zdar; třikrát veliké věci Jiho-slovanské.

J. J. Homolka.

CROTON, New York. — Ctěná redakce Pokroku Západu! Musím Vám předem povědět, jak veselé jsme měli Vánoce a jak jsme se všichni radovali. Přijela k nám pí. Jonášová a přivezla nám všem dárky. Maminka dostala džbánek na mléko a smetanu a máslo. Máme tři krávy a všechny jsou březí, proto jsme žádnou nedojili. — Tak to mamince přišlo velice vhod. Nejstarší sestry dostaly mašle pod krk a druhé tři dostaly jehlice pod krk. Já jsem dostal foukací harmoniku a mladší bratr dostal automobil. Nejmladší bratříček dostal vozíček s koníkem. Tak vidíte, jak byl Ježíšek hodný! Jest mi 12 roků a chodím do 6. třídy anglické školy. Naše učitelka se jmenuje miss Nellie Togerti. V naší třídě jest 13 dětí. 15. a 16. jsme měli zkoušku. Do konce tohoto měsíce budeme choditi do školy, pak budeme míti 6 neděl prázdniny. Tatínek není doma, pracuje pro pana Jonáše. Nám nastane úkol řezat dříví. Loni nám pomáhala maminka a nadělali jsme ho hromadu jako chalupu. Letos nám nebude moci maminka pomáhati, neboť již od jara jest nemocna. Právě mi řekla, abych už přestal, že by někomu z toho rozbolela hlava. Do české školy jsem chodil asi tři měsíce, tak mnoho psát neumím. Jestli nebude tento dopis hozen do koše, ukáži se tu zase. Přeji redakci a všem čtenářům šťastný a veselý nový rok.

Václav Herzinger.

Pošlete své koně a mezky k Walker a Blain

UNION STOCK YARDS, SOUTH OMAHA, NEBR. — Dražby každé pondělí, počínajíc 27. lednem. Na příští dražbě budeme míti mezi 350 až 400 kusy. — Telefon: So. 679. 27tf

AUCTION WALKER AND BLAIN.

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v čísle 306 Farnam ulice.

Pravá importovaná piva na spu. PLZEŇSKÉ z Měšťanského pivovaru v Plzni v Čechách. Hofbrau Munich Bavaria pivo. Pivo Anheuser-Bush a světoznámé Faust získalo rozsáhlou reputaci.

Kavárna pro dámy nalézá se na druhé podlaze.

Storz Triumph BEER

BEST YOU CAN BUY

Storz Saxon Old Bräu